

[Jens Thoft]

budgetterne, bør disse tiltag inddrages i de danske overvejelser om forsvarsudgifternes størrelse.

Svar (1/2 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Forhandlingerne om reduktion af de konventionelt bevæbnede styrker i Europa gennemføres for tiden i Wien med henblik på at opnå en aftale i 1990. En grundlæggende opfattelse hos NATO-nationerne har været, at man ikke forud for indgåelse af en aftale ville påbegynde ensidige reduktioner for ikke dermed at påvirke forhandlingerne. På den anden side vil den konventionelle nedrustningspolitiske situation ikke være upåvirkelig af de ændringer, der sker i den generelle politiske situation som følge af fortsatte forandringer i Sovjetunionen og Østeuropa.

Kun få nationer har – bortset fra justeringer som følge af indgåelse af INF-aftalen – foretaget faktiske reduktioner i eksisterende planer. Disse reduktioner kan dog ikke alene tilskrives udviklingen inden for nedrustningsområdet, men også den generelle økonomiske situation i nationerne.

For hovedparten af NATO-landenes vedkommende gælder det imidlertid, at bebudede nedskæringer er knyttet til opfyldelse af en række betingelser, herunder især gennemførelse af en CFE-aftale. Forsvarsministeriet har ikke et tilstrækkeligt grundlag for at foretage en vurdering af de enkelte NATO-landes overvejelser om nedskæringer.

Spm. nr. S 406

Til *sundhedsministeren* (24/1 90) af:

Ole Espersen (S):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om behandlingstiden for klager, der er indbragt for Patientklagenævnet, og finder ministeren det acceptabelt, såfremt det er korrekt, at behandlingstiden ofte andrager omkring 2 år?«

Begrundelse

I en række tilfælde er behandlingstiden for nævnet, så vidt det er spørgeren bekendt, ganske lang, og sekretæren for nævnet har udtalt, at reglerne er affattet på en sådan måde, at der ofte går et par år, før en klage er færdigbehandlet.

Efter spørgerens opfattelse er dette klart utilfredsstillende, især set på baggrund af, at de personer, der klager, ofte føler sig i en belastet situation.

Svar (30/1 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Spørgsmålet har været forelagt Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, som oplyser, at det ikke med den foreliggende statistik er muligt at oplyse en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for patientklager, bl.a. fordi nævnet ikke har registreret tidspunktet for indgivelsen af de ca. 1.050 klagesager, som nævnet ved oprettelsen pr. 1. januar 1988 overtog fra Sundhedsstyrelsen.

Nævnet kan imidlertid om sagsbehandlingstiden for 194 sager, som er afgjort af nævnet i perioden 1. oktober til 31. december 1989, oplyse, at sagsbehandlingstiden for 101 sager (oprettet før 1. januar 1988) udgjorde 22 måneder og derover, for 67 sager udgjorde sagsbehandlingstiden 17–24 måneder, for 22 sager udgjorde sagsbehandlingstiden 11–18 måneder, og for 4 sager udgjorde sagsbehandlingstiden 8–12 måneder.

Nævnet oplyser, at denne periode udviser et rimeligt billede af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

Sagsbehandlingstiden for patientklager er således meget lang og kan ligge omkring 2 år, hvilket jeg erkender er meget belastende for såvel klageren som de implicerede sundhedspersoner.

Ministeriet har imidlertid siden sommeren 1989 med Patientklagenævnet og Sundhedsstyrelsen drøftet mulighederne for rationalisering og forenkling af sagsbehandlingen med henblik på nedbringelse af sagsbehandlingstiden.

Det er herefter besluttet at iværksætte en forenkling af sagsbehandlingen, ligesom personalessourcerne er blevet forøget.

Det er herefter min forventning, at sagsbehandlingstiden for patientklagesager ved udgangen af 1990 vil være væsentlig nedbragt.

Spm. nr. S 408

Til *skatteministeren* (24/1 90) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at der ikke er planer om at indføre nye skatter og/eller afgifter